"பால்ஆழி மீன்ஆளும் பான்மைத்(து) அருள் உயிர்கள்
மால்ஆழி ஆளும் மறித்து". (திருவருட்பயன் - செய்யுள் 34)

அருளாளர்கள் தாங்கள் பெற்ற இறை அனுபவத்தைப் பலவாறாக விளக்குகின்றனர். "இறைவனைக் கண்டுகொண்டேனே" என்று கூறுவது அவர்களுடைய இயல்பாகும். அவர்கள் காண்பது புறக்காட்சியாகவும் இருக்கலாம், அகக்காட்சியாகவும் இருக்கலாம். அண்டமெலாம் புரந்து நிற்கும் இறைவனைக் கருவி கரணங்கள் காணும் வகையில் அவர்கள் அனுபவித்ததுண்டு அல்லது சீரிய தவத்தால், நோன்பால், யோகத்தால் தங்களுடைய உள்ளங்களிலே அவர்கள் இறை உணர்வினைப் பெற்று அனுபவிப்பதும் உண்டு. திருமூலர் பல மந்திரங்களில் தான் பெற்ற அனுபவத்தைக் கோடிட்டுக் காண்பிக்கின்றார். அவர் அனுபவித்த காட்சிகள் பெரும்பாலும் அகக்காட்சிகளாக இருந்துள்ளன. அதாவது, திருமூலர் இறைவனைத் தம்முள் தரிசித்துள்ளார். யோக சாதனையால் இறைவன் அருள்பெற்ற திருமூலர் திருவடிப் பேற்றினைத் தம்முள்ளேயே பெறுகிறார்.

"செப்புஞ் சிவாகமம் என்னும்அப் பேர்பெற்றும்
அப்படி நல்கும் அருள்நந்தி தாள்பெற்றுத்
தப்பிலா மன்றில் தனிக்கூத்துக் கண்டபின்
ஒப்பில் எழுகோடி யுகம்இருந் தேனே". (திருமந்திரம் - 74)

தன்னுள் இருக்கும் எல்லா ஆற்றலையும் குவித்து, சீவ கரணங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல், பார்வதி தேவியோடு கூடிய பரமேஸ்வரனை இடைவிடாமல் தியானித்து, உடலைச் சார்ந்த கரணங்களைக் கடந்து, மறைந்து நிற்கும் பரம்பொருளைக் கண்டுகொண்டேனே என்கிறார் திருமூலர். இதிலும் அகக்காட்சியின் தொடர்பையே காணலாம்.

"தலைநின்ற தாழ்வரை மீது தவஞ்செய்து
முலைநின்ற மாதறி மூர்த்தியை யானும்
புலைநின்ற பொல்லாப் பிறவி கடந்து
கலைநின்ற கள்வனைக் கண்டுகொண் டேனே".

(திருமந்திரம் - 2597)

"இந்திரியங்களின் வயப்பட்டிருந்தேன். அவைகளால் தாக்கப்பட்டு கட்டுண்டு கிடந்தேன். என். மனத்தை என்னால் அடக்க இயலவில்லை. அப்போது இறைவன் என்னை அடங்கும்படியாக என் மீது தனது திருவடியைப் பதிப்பித்தான். எனது உள்ளொளியைப் பெருக்கி என்னைப் பேரின்பத்தில் திளைக்கச் செய்தான். நன்மைதரும் ஞான நடனத்தைப் புரியும் சிவபெருமான் என் உள்ளத்தில் நிலைபெற்று விளங்கி என்னை அசைவற்ற, ஒடுங்கிய நிலையில் இருக்கச் செய்தான்" என்ற திருமந்திர அனுபவம் அகக்காட்சியின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது.

"அடங்காத என்னை அடக்கி அடிவைத்
திடங்கான் பரானந்தத் தேஎன்னை இட்டு
நடந்தான் செயும்நந்தி நன்ஞானக் கூத்தன்
படந்தான்செய் துள்ளுட் படிந்திருந் தானே".

(திருமந்திரம் - 2741)

இறைவனும் சக்தியும் இணைபிரியாமல் நின்று ஊழிதோறும் வழி உயிர்களெல்லாம் உய்யும்பொருட்டுப்படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் போன்ற தொழில்களை நடத்தும் மேன்மையை என்னுடைய ஒளிமயமான அறிவில் உணர்ந்து கொண்டேனே என்கிறார் திருமூலர். இதுவும் ஒரு அகக்காட்சிக்குச் சான்றாகும்.

"இடங்கொண்ட சத்தியும் எந்தை பிரானும்
நடங்கொண்டு நின்றமை நானும் அறிந்தேன்
படங்கொடு நின்றஇப் பல்லுயிர்க் கெல்லாம்
அடங்கலுந் தாமாய்நின் றாடுகின் றாரே". (திருமந்திரம் - 2768)

யோக மார்க்கத்தில் சென்று முழுமையைக் கண்டவர் திருமூலர். சிவமும் சக்தியும் நம்முள்ளே நடமாடுகின்றன. நமது ஆற்றலைப் புறப்பொருட்களில் வீண் செய்யாமல், தட்டி எழுப்பி யோக சாதனை வழியாகச் சிவத்துடன் இணைத்துக் கொள்ளுவது சிவானுபவம் பெறுவதாகும். சிவமாகிய மந்திரம் ஒளிவிடும் மந்திரம். சீவனும் ஒளித்தன்மை வாய்ந்ததே. சீவ ஒளியும், சிவ ஒளியும் பொருந்தி நிற்பது யோகத்தின் முடிவாகும். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் பரம்பொருள் நமது உள்ளத்திலும் வீற்றிருக்கின்றது. எந்த அருளானது உடலையும் உயிரையும் சேர்த்து, உயிரின் இயக்கத்திற்கு உதவி புரிகிறதோ அந்த அருளும் நமது உள்ளத்தில் வீற்றிருக்கின்றது. அந்த அருளின் தன்மையை நம்முள் விளக்கிக் கொள்வது இறைவன் இருக்கும் இடத்தை அறிந்து கொள்வதாகும். அந்த இறைவன் நமது உயிரில் உயிருக்கு உயிராக நிற்கிறான். நமது உயிரும் அறிவுமயம் என்று நமக்கு அறிவிக்கின்றான். அறிவுமயமான உயிர் பேரறிவான இறைவனுடன் இணைந்து கொள்வது நம்முடைய சூக்கும உடலாகிய சிற்றம்பலத்தில் நடைபெறுகிறது. இதை நான் அனுபவத்தால் கண்டுகொண்டேனே என்கிறார் திருமூலர்.

"நெற்றிக்கு நேரே புருவத் திடைவெளி
உற்றுற்றுப் பார்க்க வொளிவிடு மந்திரம்
பற்றுக்குப் பற்றாய்ப் பரம னிருந்திடஞ்
சிற்றம் பலமென்று சேர்ந்துகொண் டேனே".

(திருமந்திரம் - 2770)

"பல காலம் எனது கருவி கரணங்கள் தங்களுடைய இயல்பான பணியைச் செய்து வந்தன. இறைவனுடைய அருள் கிட்டியது. புறக்கண்கள்

மூடின. அகக்கண்கள் விழித்துக் கொண்டன. அகக்கண்களால் நான் பார்க்கும்பொழுது என்னுடைய தலைவனை, ஒப்பற்றவனைப் பொன்போன்ற திருமேனியை உடைய, சடைபொருந்திய சிவபெருமானை என்னிடம் பொருந்தக் கண்டேன். 'நீயே அறிவுமயமானவன்' என்று சிவபெருமான் என்னுள் உணர்த்தி அருளுவதையும் கண்டேனே'' என்கிறார் திருமூலர்.

''மின்னுற்ற சிந்தை விழித்தேன் விழித்தனுந்
தன்னுற்ற சோதி தலைவன் இணையிலி
பொன்னுற்ற மேனிப் புரிசடை நந்தியும்
என்னுற் றறிவனான் என்விழித் தானே''. **(திருமந்திரம் - 2859)**

''பரம்பொருளாகிய இறைவன் அருள்மயமாக நின்று உயிர்களுக்கு நன்மையைத் தருகின்றான். அத்தகைய பராபரம் என் உள்ளத்தோடு ஒன்றி நிற்பதை நான் உணர்வுபூர்வமாக அறிந்து கொண்டேன். அத்தகைய சிவபெருமானை அடைவதாகிய வழியையும் நான் என்னுள் உணர்ந்தேன். பசு பாச ஞானத்திற்கு அப்பால் அடைய வேண்டிய பதி ஞானமே உயிரையும், இறைவனையும் ஒன்றாக்குகிறது என்றும் உணர்ந்து கொண்டேன். அந்த உணர்வு நிலையில் சிவனும் சீவனும் ஒன்றி நிற்பதை நான் அறிந்தேன். அவ்வாறு அறிந்ததன் காரணமாகச் சிவமயமான உணர்வினைப் பெற்று, சிவமயமாய் எங்கும் தானாகிச் சிவன் செயல் யாவையும் நோக்கி முக்காலத்து இயல்பையும் குறித்து, இழவு வந்த சோம்பல் நிலையில் நின்றேன்.'' இதுவும் திருமூலர் பெற்ற அனுபவமாகும்.

''ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் பராபரம்
ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் சிவகதி
ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் உணர்வினை
ஒன்றிநின் றேபல வூழிகண் டேனே''. **(திருமந்திரம் - 2953)**

அருளாளர்கள் பெறும் அருள் அனுபவம் அறிவின் அடிப்படையில் அமைந்ததன்று. அவர்களுடைய கருவி கரணங்கள் இந்த அனுபவத்தில் ஈடுபடுகின்றன. ஆனால், இந்தக் கருவி கரணங்கள்தான் இந்த அனுபவத்தைப் பெற்றன என்று கூறிவிட முடியாது. உண்மையில் கருவி கரணங்கள் ஆற்றல் அற்ற நிலையில் நிற்கின்றன. அறிவின் எல்லைக்குள் தங்காத ஒன்று கருவி கரணங்களைத் தாக்குகின்றது. அவற்றைச் செயலற்ற நிலைக்குக் கொண்டு போகின்றது. மீந்த உயிரெல்லாம் உணர்வெல்லாம் எல்லையற்ற பரம்பொருளில் மூழ்கி நிற்கின்ற அனுபவமாகும். அருளாளர்கள் கண்டேன் என்பார்கள். கேட்டேன் என்பார்கள், தொட்டேன் என்பார்கள், கடித்தேன், விழுங்கினேன் என்றும் கூறிக் கொள்வார்கள். இதுபோன்ற சொற்கள் அவர்கள் பெற்ற அனுபவத்தின் அளவையும், ஆழத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. நாம் இந்த அனுபவத்தைப் பெறவில்லை. எனவே, அவர்கள் பயன்படுத்தும் சொற்கள் நமக்குப் புரிவதில்லை. அவர்கள் உள்ளத்திலே தோன்றும் திருவுருவம் நமது

கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. இறைக்காட்சியை அவர்கள் காணும்பொழுது அவர்களுடைய உடலின் இயக்கத்தைப் பற்றிய நினைப்பு மறைந்துவிடுகின்றது. ஆனால், உடலின் சேட்டைகளிலேயே எப்போதும் ஈடுபட்டிருக்கும் நமக்கு உள்ளத்தின் நிலை மறைந்து நிற்கிறது.

நமது ஊரிலிருக்கும் திருக்கோயிலில் ஆண்டுத் திருவிழா சிறப்பாக நடைபெறுகிறது. சிவபெருமான் பார்வதி தேவியோடு விடையேறித் திருவுலா வருகிறார். ஏராளமான பூக்களாலும், ஆபரணங்களாலும், பட்டாடைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு இறைவன் திருவுலா வருவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது. ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கிறார்கள். அவர்களுடைய உள்ளங்களில் பலவிதமான எண்ணங்கள் தோன்றுகின்றன. பலர் பூ வேலையையும் நகை, உடை அலங்கார எழிலைக் கூறிக் கொள்கின்றார்கள். அவர்களுடைய கண்களுக்குச் சிற்பங்களின் எழிலும் அலங்காரத்தின் அழகும் மட்டுமே தென்படுகிறது. வேறு சிலர் திருவுலாக் காட்சியைக் காண்கிறார்கள். திருக்கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் அத்துடன் நிற்கவில்லை. அவர்களுடைய பார்வையில் வடிவழகு மட்டும் நிற்கவில்லை. ''நமக்கெல்லாம் இறைவன் நம்மை ஆண்டு கொண்டவன். அவனைத் தொழுவோம்'' என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள். கருதலுடன் அவர்களுடைய கைகள் இறைவனைக் கும்பிடுகின்றன. வேறு சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இறை வடிவத்தைப் பார்க்கின்றார்கள், அலங்காரத்தைப் பார்க்கிறார்கள், இறைவனைப் பார்க்கிறார்கள். அதற்கு மேலும் அவர்கள் உள்ளம் செல்கிறது. இறைவன் மீது அழிவிலாத அன்பினால், காதலினால் உந்தப்பட்டவர்கள் அவர்கள். அவர்கள் வெறும் கண்களால் மட்டும் காண வேண்டியதில்லை. கண்களை மூடிக் கொண்டாலும் அவர்களுடைய மனத்திலே, சிந்தையிலே, உள்ளத்திலே இறைவன் நிறைந்து நிற்கின்றான். எப்படி நிற்கின்றான்? காரைக்கால் அம்மையார் விடை அளிக்கின்றார். அவர் இறைவனின் திருவுலாவைக் காண வந்த மூன்றாவது வகையினைச் சேர்ந்தவர். இறைவனைத் தம்முள்ளேயே கண்டவர். அவருடைய உள்ளத்திலே இறைவன் சோதிப் பிழம்பாகத் தோன்றுகின்றான். திருமாலும் அயனும் சென்று, முயன்று கண்டறியாத பிரபஞ்சத்தின் முதன்மைப் பொருளை காரைக்கால் அம்மையார் தனது சிந்தையுளே சோதியாகக் காண்கிறார்.

''காண்பார்க்கும் காணலாம் தன்மையனே; கைதொழுது
காண்பார்க்கும் காணல்ஆம்; காதலால் - காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுளே தோன்றுமே, தொல்உலகுக்கு
ஆதியாய் நின்ற அரன்''. **(அற்புதத் திருவந்தாதி)**

நமது நாயன்மார்கள் அனைவருமே இத்தகைய அனுபவத்தைப் பெற்றவர்கள். இறைவன் அவர்களுடைய உள்ளங்களிலே குடிபுகுந்திருப்பதும், அதை அவர்கள் உணர்ந்திருப்பதும் அல்லாமல் அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலே நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளுக்கு, அவர்களுடைய செய்கைகளுக்கு, அவர்களுடைய இயல்பான அணுகுமுறைகளுக்கு விளக்கம் காண்பது கடினம்.

ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் திருக்குளத்தின் கரையில் நின்று அருள் அனுபவ நேரம் வந்தடைந்தமையால் ''அம்மே! அப்பா!'' என்று அழத் தொடங்கியபோது சிவபெருமான் தேவியாருடன் அங்கே வந்து ஞானப்பால் அளித்தது சேக்கிழார் பெருமானின் வரலாற்றுக் காட்சியாகும். திருக்குளத்தில் நீராடி விட்டுப் பிள்ளையாரின் தந்தையாகிய சிவபாத இருதயர் ''யாவர் அளித்த பால் அமுதினை நீ உண்டாய்?'' என்று கோபிக்கும்போது ஞானப்பிள்ளையார் உணர்வறிய மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தாம் உணர்ந்த நிலையில், ஆனந்தக் கண்ணீர் கண்களிலிருந்து பாய, தனது சிறு திருவிரலைச் சுட்டிக்காட்டித் திருக்கோயிலில் அமர்ந்துள்ள இறைவனை எதிரில் காட்டி, தனது சொல்லொணா அனுபவத்தைக் கேட்டுப்பல உயிர்கள் உய்யும்பொருட்டு **"தோடுடைய செவியன்"** என்னும் திருப்பதிகம் பாடி **"எம்மை இதுசெய்தவன் பிரான் இவன் அன்றே"** என்று தந்தையாருக்கு அறிவிக்கின்றார். தனது உள்ளத்தைக் கவர்ந்த கள்வன் இவன் என்று கூறும் ஞானப்பால் உண்ட பிள்ளையார் தான் கண்ட புறக்காட்சிக்கு மேலாகத் தான் பெற்ற மெய் அனுபவத்தைச் சிறப்பித்துப் பேசுவது பிள்ளையாருடைய ஒப்புயர்வற்ற ஆன்மிக அனுபவத்தை நன்கு விளக்கிக் காட்டுகிறது.

"விண்ணிறைந்த பெருகொளியால் விளங்குமழ விடைமேலே
பண்ணிறைந்த வருமுறைகள் பணிந்தேத்தப் பாவையுடன்
எண்ணிறைந்த கருணையினா னின்றாரை யெதிர்காட்டி
யுண்ணிறைந்து பொழிந்தெழுந்த வுயர்ஞானத் திருமொழியால்"
(பெரிய புராணம் - 1972)

"செம்மைபெற வெடுத்ததிருத் "தோடுடைய செவிய" னெனும்
மெய்ம்மைமொழித் திருப்பதிகம் பிரமபுர மேவினார்
தம்மையடை யாளங்க ளுடன்சாற்றித் தாதையார்க்
"கெம்மையிது செய்தபிரா னிவனன்றே" யெனவிசைத்தார்"
(பெரிய புராணம் - 1974)

அப்பர் பெருமான் வாழ்க்கையிலும் அருள் அனுபவக் காட்சி நிகழ்கிறது. திருவையாற்றில் பெருமான் திருக்கயிலாயக் காட்சி பெறுகின்றார். சேக்கிழார் பெருமானின் திருவாக்குப்படி திருவையாற்றுத் திருக்கோயில் கயிலை மலையாக மாறுகிறது. சித்தர்களும், ஞானிகளும் நெருங்கி நிற்க, கணங்கள் போற்ற நந்தி தேவர் நடுவில் நிற்க, வெள்ளி மாமலையின் மீது பார்வதி தேவி அருகில் நிற்கச் சிவபெருமான் கயிலைக்காட்சி அருளினார். இந்தப் பெரும் காட்சியை அப்பர் அடிகள் கண்களால் பருகினார், பாடினார், ஆடினார், அழுதார், திருத்தாண்டகங்களால் போற்றித் துதித்தார். இவ்வாறு அப்பர் அடிகள் இறைவனை அனுபவித்துக் கொண்டு நின்றார். சிறிது நேரம் கழித்துத் திருக்காட்சி இறையருளால் மறைந்தது. காட்சி மறைந்ததால் அப்பர் அடிகள் மிக்க வருந்துகிறார். இதுவும் இறைவனுடைய திருவருளோ என்று வியந்து

அப்பர் பெருமான் பதிகம் பாடுகின்றார். திருக்கயிலாயக் காட்சியின் தெளிவில் திருநாவுக்கரசர் சராசரங்களின் ஒருமைப்பாட்டினையும் அவற்றில் முழுமையாக இறையருள் பதிந்து இருந்த தன்மையையும் காண்கிறார். பரம்பொருளையே பற்றுக்கோடாகக் கொண்ட அப்பருக்கு இந்த உணர்வு ஏற்பட்டதில் வியப்பொன்றுமில்லையே.

மணிவாசகப் பெருமானுக்குக் அருளிய காட்சி திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மர நிழலில் வாய்த்த செய்தியைத் திருவாசகத்தில் பல இடங்களில் அகச்சான்றாகக் காணலாம். **''கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க''** என்கிறார் மணிவாசகப் பெருமான். **''உந்தன் வண்ணம்தான் அதுகாட்டி, வடிவு காட்டி, மலர்க்கழல்கள் அவை காட்டி ... ஆட்கொண்டாய்''** என்று கூறுகிறார். புறக்காட்சி பெருமானது உள்ளத்தில் ஒரு ஒப்பற்ற அனுபவத்தைப் பதித்தது. அதுவரை காணாத காட்சி இறைவன் அருளாலேதான் தனக்குக் கிட்டியிருக்க வேண்டும் என்கிற உணர்வு பெருமானுடைய சிந்தையை நிரப்புகின்றது. ''காட்டாதன எல்லாம் காட்டி'' என்றும், **''பின்னும் கேளாதன ஏல்லாம் கேட்பித்து''** என்றும் பெருமான் கூறித்தனது அருள் அனுபவத்தின் பெருமையை விளக்குகின்றார். அவர்கள் கண்டது ஒரு உண்மைக்காட்சி என்பதற்கு **''மெய்யே உன் பொன்னடிகள் கண்டு''** என்னும் திருவாக்குச் சான்றாகும். மணிவாசகரும் பரம்பொருளைச் சோதியாகக் கண்டதும், உருவத்திருமேனியாகக் கண்டதும்,

''செந்தழல் புரைதிரு மேனியும் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலும் காட்டி
அந்தண னாவதும் காட்டிவந் தாண்டாய்''
என்பதிலிருந்து தெளிவாகிறது.

இவ்வாறு அருளாளர்களுடைய அருள் அனுபவங்களை, அவர்கள் கண்ட காட்சியைத் தொகுத்துக்கொண்டே போகலாம். அனுபவங்கள் எத்தன்மையின ஆயினும் அடியார்க்களின் உள்ளங்கள் விதிவிலக்கில்லாமல் அருளே உலகை ஆட்டுவிக்கின்றது என்றும், அருளன்றி வேறொன்றுமில்லை என்றும், அருளாலேதான் மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையோர் என்றும் நினைந்து மகிழும் தன்மையைப் பெறுகின்றன. காரைக்கால் அம்மையாரின் திருவாக்கு இதை நமக்கு அப்பட்டமாக அறிவிக்கின்றது.

''அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்ப(து), ஈசன்
அருளே பிறப்பறுப்பது; ஆனால் - அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன், எஞ்ஞான்றும்
எப்பொருளும் ஆவ(து) எனக்கு''. **(அற்புதத் திருவந்தாதி)**

❋ ❋ ❋

34. அருளாளர்களின் மந்திரமொழி

திருவருளில் நிற்பவர்கள் அருளாளர்கள். அவர்களுடைய வாக்கு இறைவனுடைய திருவாக்காகும். அவர்கள் நிறைமொழி மாந்தர். அவர்களுடைய உள்ளத்திலிருந்து வெளிப்படும் மறைமொழியே மந்திரமாகும். வேதங்களும், ஆகமங்களும், திருமுறைகளும், பிரபந்தங்களும் அவ்வாறே அருளாளர்களுடைய உள்ளங்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட இறைவனுடைய வாக்காகும். அவை "இறைவன் நூல்", நாதன் உரை அவை" (திருமந்திரம்).

திருஞானசம்பந்தர் ஓர் ஒப்பற்ற அருளாளர். உலகம் கடந்த சிவஞானத்தை உணர்த்தப்பெற்றவர். எனினும், வேத விதிகளின்படி அவருக்கு உபநயனம் செய்வதற்குரிய சடங்குகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. ஒரு பிறப்பும் வராத நிலைமையை உடையவர் ஆளுடையபிள்ளையார். உபநயன நிகழ்ச்சியில் ஆயிரம் ஆயிரமாகிய வேதங்களை அங்கு வருகை தந்த பெரியோர்கள் முன்னிலையில் ஓதி அருளுகின்றார். அவர்களுடைய ஐயங்களைப் போக்கும்வகையில் சிந்தையில் கூடிய ஐயப்பாடுகளைத் தெளிய வைக்கின்றார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக முதன்மை பெற்ற எல்லா மந்திரங்களும் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகிய சிவபெருமானது ஐந்தெழுத்தே என்று எடுத்து உபதேசிக்கின்றார்.

சிவஞானம் உணரப்பெற்ற காரணத்தினால் திருஞான்சம்பந்தர் அந்தவகையில் உலகோருக்கு மந்திரத்தின் வடிவான நிலையை விளக்க முடிகின்றது. சேக்கிழார்பெருமான் இதை அழகாக எடுத்துக்கூறுகின்றார்.

"மந்திரங்க ளானவெலா மருளிச் செய்து
மற்றவற்றின் வைதிகநூற் சடங்கின் வந்த
சிந்தைமயக் குறுமையந் தெளிய வெல்லாஞ்
செழுமறையோர்க் கருளியவர் தெருளு மாற்றான்
முந்தைமுதன் மந்திரங்க ளெல்லாந் தோன்று
முதலாகு முதல்வனா ரெழுத்தஞ் சென்பார்
"அந்தியினுள் மந்திரமஞ் செழுத்து மே"யென்
றஞ்செழுத்தின் றிருப்பதிக மருளிச் செய்தார்"
(பெரிய புராணம் - திருஞானசம்பந்த நாயனார் - 2164)

அருளாளர்களின் திருவாக்கின் தன்மையைப் பற்றி மேலும் சிந்திக்கலாம். அவர்கள் தாம் பெற்ற இறை அனுபவத்தை நமக்குத் தெரிந்த மொழிகளில் சொல்கின்றார்கள். அவர்களுடைய இறை உணர்வு முழுமையும் மொழிகளின் வாயிலாக வெளிக்கொணர வேண்டும். நாம் பேசும் மொழிகள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வளர்ந்து மாறி வந்துள்ளன. இந்த மொழிகள் நம்முடைய புலன்கள் கருவிகளோடு இணைந்துள்ளன. புலன்களும் கருவிகளும் பொருட்கள்பால் சென்று பொருள் சம்பந்தப்பட்ட அறிவை நமக்குத் தருகின்றன. அந்த அறிவு நம்முடைய உடலில் ஏற்படும் அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அமைகின்றது. இந்த அறிவினை ஒருவரோடு ஒருவர் பரிமாறிக் கொள்ள மொழியினைப் பயன்படுத்துகின்றோம். ஆகவே, பொதுவாக நம்முடைய மொழிகள் புலனறிவு சம்பந்தப்பட்ட அளவே நிற்கின்றன. மொழியைப் பயன்படுத்தி நமது அனுபவங்களை விளக்க முற்படுகின்றோம். மொழி என்பது எழுத்துக்கள், அவற்றின் ஒலி ஆகியவற்றின் சேர்க்கையாகும். ஒலியானது நம் உள்ளிருந்து வெளிவருவதாகும். எனவே, மொழிக்கு இருப்பிடம் நமது உள்ளமாகும். வார்த்தைகளை வாய் வழியாக உச்சரிக்கின்றோம். மொழிக்கு இருப்பிடம் நமது மூளையின் ஒரு பகுதியென்றும், அந்தப் பகுதியில்தான் நமது எண்ணங்கள் எழுத்து வடிவம் பெறுகின்றன என்றும், பிறகு வாய் வழியாக அதற்கான ஒலியை எழுப்புகின்றோம் என்றும், இவ்வாறாக மொழியாற்றல், பேசும் திறன் ஆகியவை உடம்பின் கூறுகளின் ஒரு பகுதியாக அமைந்துள்ளன என்றும், மூளையின் இயக்கமே எழுத்து ஒலி வடிவம் பெறுகின்றது என்றும் விஞ்ஞானிக்ள் கருதுகின்றனர். இப்பொழுதுள்ள சொற்களின் அமைப்பையும், அவற்றின் வரலாற்றையும் ஆராய்ந்து பார்த்தால் விஞ்ஞானிகள் கொடுக்கும் விளக்கம் ஏறக்குறைய சரியானது என்றே கருதத் தோன்றும். புலன்களையும், கருவிகளையும் நாம் பயன்படுத்தி செய்கைகளில் ஈடுபடும்பொழுது தேவையான சொற்றொடர்கள் காலப்போக்கில் இந்தச் செயல்களை விளக்க உருவகம் பெற்றுள்ளன என்பது உண்மைதான். அதாவது, அன்றாட அனுபவத்தை விளக்குவதற்கு நம்மிடையே தேவையான சொற்கள் இருக்கின்றன. அந்தச் சொற்கள் காலக்கிரமத்தில் தேவைக்கேற்ப பல மாறுதல்களையும் பெறுகின்றன. நாம் பொருள்களைப் பற்றிய அனுபவம் பெறப்பெற புதிய சொற்களை உருவாக்கும் ஆற்றலும் நமக்கு உண்டு என்பதால் புதிய சொற்களும் அகராதியில் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது மொழியமைப்பு மனிதனின் ஆற்றலுக்கு உட்படுகிறது. அந்த ஆற்றலால் மொழி வளருகிறது, பரிணமிக்கின்றது என்றெல்லாம் கருதுவது இயற்கை என்றே தோன்றுகிறது.

மெய்யுணர்வாளர்கள் விஞ்ஞானிகளின் விளக்கத்தை முடிவான ஒன்றாக ஏற்பதில்லை. விஞ்ஞானிகளுடைய விளக்கத்திற்கும் அடிப்படையான விளக்கத்தை மெய்ஞ்ஞானிகள் தருகின்றார்கள். அதை நமக்கு அவர்களுடைய அனுபவத்தில் கிடைத்த விளக்கமாகத்

தருகின்றார்கள். அருளாளர்கள் நாம் பேசும் மொழியை, சொற்களை மனிதனின் மூளைப் பகுதியிலே உருப்பெற்று அங்கேயே மறைந்து விடும் பொருட்களாகக் கருதுவதில்லை. மனிதனின் உணர்வுகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாக ஒரு சக்தி உண்டென்றும், அந்தச் சக்தி இறைவனுடைய அம்சமென்றும், அந்தச் சக்தி உடலில் பல நிலைகளில் ஆதார சக்தியாக நின்று, தேவைக்கேற்ப பரிணாமம் பெற்று சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை ஆகிய ஆதாரங்களிலே பொருந்தி நின்று எழுத்தாகவும், ஒலியாகவும் ஓசையாகவும் பரிணமிக்கின்றது என்ற உண்மையை அருளாளர்கள் அனுபவபூர்வமாக நமக்குத் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

"பரம்பொருளின் விளக்கங்கள் எத்துனையோ அத்துனை சொற்கள் உள்ளன" என்கிறது ரிக் வேதம்.

"வாக்கு பிரம்மமாகும்" என்கிறது பிரகதாரண்யக உபநிடதம்.

"ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே" எனத் திருநாவுக்கரசு நாயனார் அருளிச் செய்தார்.

"பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்
அண்ட முதலான் அறஞ்சொன்ன வாறே". **(திருமந்திரம் - 59)**

"தானே அகார உகாரம தாய்நிற்கும்" **(திருமந்திரம் - 901)**

அருளாளர்களின் அனுபவப்படி மொழியின் தோற்றமும் பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமும் இணைந்தே காணப்படுகின்றன. பரம்பொருளே இவற்றின் தோற்றத்திற்கு மூல காரணமாகும். இறைவன் உயிர்கள்பால் அன்பு மேலிட்டு ஐந்தொழில்களை நடத்துவதற்காகப் பிரபஞ்சத்தையும், மொழியையும் அருளிச் செய்கின்றான். உயிர்கள் அறிவு விளக்கம் பெற்று இறைவன் திருவடி சேர வேண்டும். அதுவே பிறப்பின் நோக்கமாகும். அதற்குத் தேவை மலநீக்கம். மலநீக்கத்திற்காக தனு, கரண, புவன போகங்கள் இறைவனால் தந்தருளப்பட்டுள்ளன. அவற்றை உயிர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அனுபவம் பெற வேண்டும். இன்பத் துன்பங்களை அடைய வேண்டும். அதற்கு வழி செய்யும் வகையில் இறைவன் மொழியையும் அருளிச் செய்கின்றான். மொழிக்கு ஒலியுண்டு, பொருளுண்டு. சொற்பிரபஞ்சம் என்றும், பொருட்பிரபஞ்சம் என்றும் கூறுவார்கள். ஒலியின் மூலமானது நாதம் எனப்படும். நாதம் என்பது எழுத்தோசைக்கு முதன்மையாக நிற்பது. இறைவியின் அம்சமாக விளங்குகிறது. சிவம் தோன்றுவதற்கு முதல் நிலைக்களமாகிய ஓசையே நாதம் எனக் கூறுப்படும். நாதமும் விந்துவும் முறையே பேரறிவும், பேராற்றலும் வெளிப்படுவதற்கான தத்துவங்களாகும். சக்தியின் ஆர்வத்தால் தோன்றுவது நாதம். இதனை **"சோதி யதனில் பரந்தோன்றத் தோன்றுமாம் தீதில் பரை; அதன் பால்திகழ் நாதமே"** என்று திருமந்திர வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

உயிரைப் பந்திக்கும் மூல மலம் ஆணவ மலமாகும். ஆணவத்தின் வன்மை தணிந்து அறிவின் விளக்கம் உள்ளத்தில் எழ வேண்டும். இதற்கு உதவுவது மொழி. கலைகளும் கூட நின்று உதவுகின்றன. அருளாளர்கள் மொழியையும் வாக்குகளையும் தூய உலகு என்பர். பரம்பொருள் பேரறிவும் பேராற்றலும் கொண்டதாகும். உயிரோ சிற்றறிவும் சிறு ஆற்றலும் கொண்டது. மலத்தில் அழுந்திக் கிடப்பது. மலம் அகல உயிர் கருவி கரணங்களோடு செயற்பட வேண்டும். அவ்வாறு செயற்பட வாக்கும் தேவையாகும். பரம்பொருள் அசையாது, அறிவுப்பிழம்பாகி நிற்கும் அமைதி நிலை சலனமற்றது. பிரபஞ்சத் தோற்றம் தொடங்கும்பொழுது மொழியின் இயக்கமும் தொடங்குகிறது. வாக்குகள் பிறக்கின்றன. ஓம் எனும் மூல மந்திரம் ஒலிக்கத் தொடங்குகின்றது. மற்ற பீஜ மந்திரங்கள் எழும்புகின்றன. ஐம்பத்தோரு எழுத்துக்களும் வடிவம் கொள்கின்றன. திருவருளின் ஆற்றலே இவ்வெழுத்துக்களை இயக்குகின்றது. ஐம்பத்தோரு எழுத்துக்களும் சக்தியின் வடிவாகக் கொள்ள வேண்டுமென்பார் திருமூலர். வேதங்களும், ஆகமங்களும் இந்த ஐம்பத்தோரு எழுத்துக்களால் ஆகியவை. ஐம்பத்தோரு அக்கரங்கள் மாறி மாறிப்பதங்களாகின்றன. அவை மாறி மாறி வாக்கியங்களாகின்றன. இறைவன் வேத ஆகமங்களை அவ்வாறே அருளிச் செய்வார். வேத ஆகம வாக்கியங்கள் அல்லது திருமுறைத் திருமொழி நாம் காதினால் கேட்கின்ற ஓசை மட்டும் ஆகாது. அந்த ஓசையின் வழியே எழுந்து நம்முள் ஒரு தெய்வீக உணர்வை உண்டாக்குகின்ற ஆற்றலும் ஆகும். இந்த ஆற்றல் எழுத்துக்கள் மறைந்தாலும், ஓசை நின்றாலும் தொடர்ந்து நமது உள்ளத்திலும், உடலிலும் சில சலனங்களை எழுப்புகின்றன. இந்தச் சலனங்கள் உயிரினைப் பரம்பொருளுடன் இணைந்து போகச் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த ஆற்றல்தான் அருளாளர்களுடைய திருவாக்கிற்கு அடிப்படையாகும்.

விஞ்ஞானரீதியாக நாம் கண்களால் பொருட்களைப் பார்க்கிறோம். காதுகளால் ஓசையைக் கேட்கின்றோம். இது பரு உடம்பிலுள்ள கருவி கரணங்களின் இயக்கத்தால் நடைபெறுகிறது. விஞ்ஞானம் இதனைத் தூல நிலையிலேயே கண்டு ஆராய்ச்சி செய்கிறது.

ஆனால், எந்தவொரு பொருளுக்கும் நுட்ப நிலை உண்டு. அந்தப் பொருளின் உண்மையைக்குறிப்பது அந்த நுட்பநிலை. எழுத்துக்களுக்கும் நுட்ப நிலை உண்டு. நமது காதுகளால் கேட்க முடியாத ஓர் உணர்வினை எழுத்துக்களின் நுட்ப நிலையில் நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். அவ்வாறு தெரிந்து கொள்வதற்கு இறையருளுடன் கூடிய பயிற்சி தேவை. ஆழமாகப் பார்க்கும்பொழுது பரு நிலையை விட நுட்ப நிலையே வாக்கினுடைய வலிமையைக் காட்டுகிறது.

விஞ்ஞானிகள் ஒரு பொருளினுடைய பருத் தன்மையிலிருந்து

அதனுடைய நுட்பத் தன்மைக்குச் செல்கின்றார்கள். மெய்ஞ்ஞானிகள் நுட்பத்திலிருந்து பருத் தன்மைக்குப் போகிறார்கள். அணுவைப் பிளந்தால் அபாரமான சக்தி வெளிப்படுவதுபோல, நுட்பத்தை உணர்ந்தால் இறைத் தன்மை பெறலாம் என்பது அருளாளர்களுடைய அனுபவமாகும். மொழியைப் பொறுத்தவரையிலும் இதே நிலைதான். நமது உயிரின் மையமாகிய இறை நிலை எழுத்து வடிவமாகவும், ஒலி வடிவமாகவும் பொதிந்து கிடக்கின்றது. நம்முடைய அறிவுக்கும் எட்டாத நிலையில் இருக்கின்றது. பின்னர் சூக்கும நிலையிலிருந்து தூல நிலைக்கு வருகிறது. இவ்வாறு வாக்குத் தன்மை மாறி வருவது உயிரினுடைய தூல அறிவை விளக்கம் பெற உதவுவதற்கேயாகும். ஆகவே, வாக்கு என்பது இறை அம்சமாயினும், பகுத்துணர்வு நிலை பெற பயன்படுகிறது. இத்தகைய வாக்கு இல்லையெனில் உயிர் ஞானம் பெறமாட்டாது. இப்படிப்பட்ட வாக்குத் தோன்றுவதற்கு முதலோசையாக நாதம் உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கும். மிக சூக்குமமான நிலையில் இது மேலும் இறைவனால் தூண்டப்படுகின்றது.

இந்த நாதத்தைச் சுத்த மாயையின் நுட்ப நிலை என்று அருளாளர்கள் கருதுகின்றனர். ஆக, சிவசக்தியின் அம்சமாகிய நாதத்தால் வாக்கும், வாக்கினால் உணர்வும், உணர்வினால் பல்வேறு மனோநிலைகளும், அந்த மனோநிலைகளினால் பலதரப்பட்ட அறிவும் நமக்கு விளங்கத் தொடங்குகின்றன. ஆகவே, அறிவின் உற்பத்திக்கு நாதமே காரணம் என்பது அருளாளர்களுடைய அனுபவம். நாதம் சூக்கும வாக்காகப் பரிணமிக்கின்றது. சூக்கும வாக்கிலிருந்து பைசந்தி வாக்கு வந்தடைகின்றது. சூக்குமத்தில் உள்ள வாக்கு ஓரளவு தூலமடைகின்றது. மயிலின் முட்டைக்குள் முழுமையான மயிலுக்கு இருக்க வேண்டிய எல்லா நிறங்களுக்குமான கரு அமைந்திருக்கின்றது. அந்த முட்டை பக்குவப்படும்பொழுது இந்த நிறங்கள் யாவும் பிரகாசம் பெறுகின்றன. பைசந்தி வாக்கு சித்தத்தில் உணர்வாய் நிற்கும் என்கிறது சிவப்பிரகாசம்.

"வந்தடைந்து பின்னமாய் வண்ணங்கள் தோற்றம்
பெரும் அடைவு படஒடுக்கி மயிலண்ட சலம்நேர்"

என்கிறது சிவப்பிரகாசம்.

சூக்கும நிலைக்கு அடுத்து பைசந்தி நிலை, அதைத் தொடர்ந்து வாக்கு மத்திமை நிலைக்கு வருகிறது. பேசுபவருடைய உள்ளத்திலே எழும்பும் நுண்ணிய உணர்வுகளுக்கு இந்த வாக்கு ஒரு வாகனமாகின்றது. செவியில் கேட்கப்படாதது. கழுத்திலே எழும்புவது. ஞானிகளால் உள்ளத்திலே உணரப்படும் ஓசையாக உள்ளது. சூக்குமமான நிலையில் அக்கரங்களுடைய வடிவு பிரிந்து தோன்றி விளங்குதலுக்கு இடமாவது.

''உள்உணர் ஓசைஆகி, செவியினில் உறுதல் செய்யாது -
ஒள்ளிய பிராண வாயு விருத்தியை உடையது அன்றி,
தெள்ளிய அக்கரங்கள் சிந்திடும் செயலது இன்றி -
மெள்ளவே எழுவது, ஆகும் மத்திமை, வேறதாயே,''

(சிவஞான சித்தியார் - 41)

வாக்குகளில் நான்காவது வைகரியாகும். தனது செவிக்கு மட்டும் கேட்கப்படுவது சூக்கும வைகரியாகும். தன் செவிக்கும், பிறர் செவிக்கும் கேட்கப்படுவது தூல வைகரியாகும். இது மனத்தில் எழும்பும் சொல்லுக்கு ஒலி வடிவம் கொடுப்பதாகும். பேசுபவனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் இடையே பகுத்தறிவிற்கான உணர்வினைத் தோற்றுவிப்பதாகும். கழுத்திலிருந்து எழும்பி வாயில் நின்று வெளிவருவது. வைகரி நிலையில் அகங்காரமும் புத்தியும் சேர்ந்து செயல்படுகின்றன.

''வைகரி செவியில் கேட்ப தாய், அத்த வசனம் ஆகி,
மெய்தரும்''

என்கிறது சிவஞான சித்தியார்.

»ாக்கிற்கு மூலம் பிரணவம். **''எம்பிரான் ஓர் எழுத்தே''**, **''ஓரெழுத்தாலே உலகெங்கும் தானாகி''** எ«்பது திருமந்திரம். பிரணவமே திருவைந்தெழுத்தாகும். மொழியினுடைய ஐம்பது எழுத்துக்களும் திருவைந்தெழுத்தில் அடங்கும். வேதங்களும் ஆகமங்களும் ஐம்பது எழுத்துக்களில் அடங்கும். பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமான பரம்பொருள் மிக நுட்பமான நிலையில், பிரணவத்திலும் ஐந்தெழுத்திலும் உள்ளத்திலே சதா ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்.

''ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்துவே தங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தே அனைத்தாக மங்களும்
ஐம்ப தெழுத்தின் அடைவை யறிந்தபின்
ஐம்ப தெழுத்தே அஞ்செழுத் தாமே''. **(திருமந்திரம் - 2698)**

ஒரு பொருளுக்கு உருவம் உண்டு என்கிறபோது அதற்கான நுட்ப நிலை அருவமாய் இருப்பதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதிலும் அணுக்கள் நிரம்பியுள்ளன என்பது விஞ்ஞானம். அதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கின்றோம். ஆனாலும், அணுக்களை நம் கண்களால் காண முடிவதில்லை. அதேபோல, நாம் பேசும் தூல வாக்கிற்குச் சூக்கும நிலை உண்டு என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். அத்தகைய உணர்வும் சூக்கும நிலை வாக்கும் இணைந்தே நிற்கின்றன. எல்லாவிதமான சூக்கும வாக்குகளுக்கும் மூலமாகிய பொருள் ஓங்காரமாகும். ஓங்காரத்தில் எல்லாம் அடங்கி நிற்பது. இதை உணரும் வகையில் பயிற்சி பெற வேண்டும். ஓங்காரத்தில் பலவகையான எழுத்துக்களும், நூல்களும் அடங்கியுள்ளன.

அதன் இயல்பு அறிந்து பயிற்சி பெறுவோர்க்கு நல்ல பேறுகளும், வீட்டுப் பேறும் கிடைக்கும் என்பார் திருமூலர்.

"ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யொருமொழி
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே யுருவரு
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே".

(திருமந்திரம் - 2676)

அருளாளர்களுடைய திருவாக்கு, அருள்வாக்கு, உள்ளத்தின் மையத்திலிருந்து இறையுணர்வின் தொடக்கமாகிய நாத அனுபவத்திலிருந்து வெளிக் கிளம்புகின்றது. மொழி மொழியாக மட்டும் பயன்படுத்தப் படவில்லை. அந்த மொழியில் இறை சக்தி, ஆன்மிக ஆற்றல் இணைந்து நிற்கின்றது. அந்த மொழியினுடைய ஒலி கேட்போருடைய உள்ளத்தை நேரடியாகத் தாக்கவல்லது. சிற்றறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு உணர்வு நிலையிலிருந்து அது பேரருவி போல வெளிக்கிளம்பிக் கேட்போர் மனதையெல்லாம் புனிதப்படுத்துகிறது. அதே நேரத்தில் அருளாளர் களுடைய திருவாக்கு எளிமையும், தெளிவும் மிக்கது. அறிவு நிலையைத் தாண்டி உணர்வு நிலையில் இயங்குவதால் அவர்களுடைய திருவாக்கு சொற்கள் தாங்கி நிற்கின்ற கருத்துக்களுக்கு அப்பால் ஆழம் கொண்டதாக அமைகின்றது. எளிமை, தெளிவு, தூய்மை, ஆழம் இத்துணை இயல்பு கொண்டது அருளாளர்களுடைய திருவாக்கு.

அறிவுரீதியில் அவர்களுடைய அருள்வாக்கை ஆய்வு செய்தால் அவற்றிலே பொதிந்து கிடக்கும் உண்மைகள் புலப்படாது. பகுத்தறிவினைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு அந்தத் திருவாக்குகளுக்கு நம்மையே அர்ப்பணம் செய்து கொண்டால் அவற்றின் உண்மைக் கருத்துக்கள் நம்முடைய உள்ளத்திலே உதயமாகும். இந்தக் கருத்துக்கள் நம்முடைய உள்ளத்திலே படியப்படிய அறியாமையாகிய இருள் நீங்கி ஓர் புத்தொளி தோன்றும். இந்தப் புத்தொளியில் மூழ்கி நிற்கும் உயிரானது தன்னை மறந்து உணர்வு நிலையில், சலனமின்றி அருள்வாக்கின் நுண்ணிய நிலையில் அமைதியடையும். **"பெற்றார் உலகில் பேசாப் பெருமையே"** என்கிறது திருமந்திரம்.

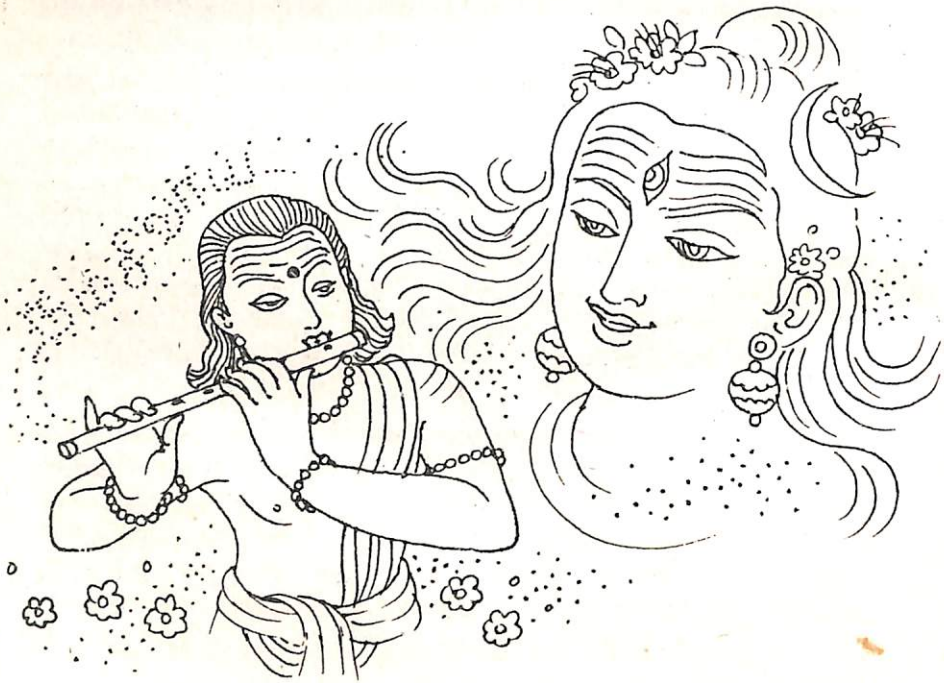
பரம்பொருளின் இயல்பான நிலை மௌனம் என்று அருளாளர்கள் கூறுகின்றனர். தற்போதம் இழந்து இறையுணர்வோடு கலந்து நிற்கும் நிலையை மோன சமாதி என்று அருளாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். மோன சமாதி பரம்பொருளின் இயல்பான நிலை என்றால், வாக்கு பரம்பொருளின் தோற்ற நிலையாகும். தோற்றம், உற்பத்தி, வளர்ச்சி, ஒடுக்கம் இவையெல்லாம் வாக்கின் பல்வேறு இயக்க நிலைகளாகும்.

மொழியின் உண்மை நிலையை நன்கு உணர்ந்தவர்கள் அருளாளர்கள். மொழியிலே இறைவனைக் காண்பதால் அவர்களுடைய அருள்வாக்கு இறை உணர்வை பிரதிபலிக்கின்றது.

சேக்கிழார் பெருமான் ஆனாய நாயனார் புராணத்தில் நாயனார் குழலூதிச் சிவபெருமானது திருவைந்தெழுத்தை இசைப்படுத்தி வாசிக்கும்பொழுது அகில சராசரங்கள் மட்டுமல்ல இறைவனாரே கேட்டு இன்புற்றதாகக் கூறுகின்றார். ஆனாய நாயனார் ஓர் மெய்யன்பர். அவருடைய சூழலில் எழும்பிய இசை அன்புநிறைந்த மனத்தால் விளைந்தது. அது திருவைந்தெழுத்தை மையமாகக் கொண்டது. திருவைந்தெழுத்திற்கு மலம் நீக்கும் வலிமையுண்டு. அதனுடைய இசை உயிர்களின் உண்மையான இன்பத்தைப் பெருக்கும். அத்தகைய இன்பம் உயிர் வகைகள் எல்லாவற்றையும் தொட்டது. அதுமட்டுமல்ல உலகத்தையும் நிறைவித்து, வானுலகத்தையும் தன் வசம் கொண்டது. இறைவனுடைய திருச்செவியின் பக்கத்தில் அணையும்படி பெருகிற்று. இது ஓர் அருளாளருடைய பெருமைமிக்க இசை நிலையாகும்.

"மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைந்தவிசைக் குழலோசை
வையந்தன் னையுநிறைத்து வானுந்தன் வயமாக்கிப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற்பொதுவி னடம்புரியும்
ஐயன்றன் திருச்செவியி னருகணையப் பெருகியதால்".

(பெரியபுராணம் - ஆனாய நாயனார் புராணம் - 962)

35. "என்னை ஆண்டு கொண்டான்"

மூன்று மாதங்களுக்குள் இரண்டு பெரிய அறுவைச் சிகிச்சைக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, பிணியும், வலியும் என்னை வருந்திக் கொண்டிருந்த நேரம், சிந்தனைகள் எல்லாம் உடல் உபாதையைப் பற்றியே. மனதை மாற்றி, எண்ணங்களை இறைவன்பால் வைக்க முயன்றும் இயலவில்லை. உடலின் உபாதை உள்ளத்தை நிரப்பி, வேறொரு பொருளையும் பற்றிச் சிந்திக்கவிடாமல் தடை செய்தது. அன்பர் ஒருவர் என்னைப் பார்க்க வந்தார். திருவாசகப்பிரதி ஒன்றை என்னிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார். அது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தால் வெளியிடப்பட்ட நூல் திரு நீ.கந்தசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் அந்த நூலின் பதிப்பாசிரியர். பழைய பதிப்பு. பக்கங்கள் கிழிந்திருந்தன. படுக்கையிலே கிடந்து வேறொன்றும் செய்ய இயலாத நேரத்தில் திருவாசகத்தைச் சற்று படித்தாவது எனது துன்பத்தைப் போக்கிக்கொள்ளலாம் என்கின்ற எண்ணம் முதல் தடவையாக எழுந்தது. பெருத்த இன்னல்களுக்கு ஒருவர் ஆளாக்கப்படும்போது, வேறு வழி தெரியாமல் இறைவனை நினைந்து, தன்னைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று வருந்தி வேண்டிக்கொள்வது மனித இயல்பு என்று சொல்லுவதுண்டு. ஆனால், அந்த நிலையில்கூட நான் இல்லாத தருணம் அது. சற்று பிரயாசைப்பட்டு மனதை ஒருவழிப்படுத்தி, எனது கைக்கு வந்த திருவாசகப் பிரதியின் பதிப்பாசிரியரின் முன்னுரையைப் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

முன்னுரையின் ஒரு பகுதியை அப்படியே தருகிறேன். அதைச் சுருக்க விரும்பவில்லை. அதிலுள்ள உணர்வுகள் அத்தகையவை. அதற்கு மேல் சொல்ல விரும்பவில்லை.

''மற்றொரு நிகழ்ச்சி. என் நண்பர் ஒருவரைக் குறித்தது; நண்பர் என்று சொல்லுவதிலும், ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் எனக்கூறுவதே பொருத்தமாகும். இவர் எனக்கு இலத்தீன் மொழி கற்பித்தவர்; கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்துவ சமயத்தினர்; அழுத்தமான சமயப்பற்றும் நெறியும் உடையவர்; வழக்கறிஞர்; நான்காம் வகுப்புக்குமேல் தமிழ்ப் பயிலாதவர்; இலத்தீன், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு மொழிகளில் வல்லவர். இப்போது இருந்தால் இவருக்கு வயது எண்பத்து நான்கு இருக்கலாம். நாற்பத்தேழு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், ஒரு நாள், நீதிமன்றத்தில் வழக்கு உரைத்து உடலும் மனமும் அலுத்து மாலையில் வீட்டிற்கு வந்தார். நான் எப்போதும் மாலைக்காலத்தில்தான் அவரிடம்